

Pochod Smrti 2005

Datum	21. - 23. ledna 2005	
Pořádal	Sarras	Olomouc - Dolany
Zúčastnili se	Kalif Mladej Charlie	Bojující Bojující
Zapsal	Kalif s úpravami ostatních zúčastněných	

Pátek 21. ledna 2005

Tato akce, pořádaná naší spřátelenou skupinou Sarras, se pořádá již léta a vždy když o ni Koža mluvil, zahořel jsem touhou tuto akci absolvovat. Bohužel ještě nikdy předtím se mi to nepoštěstilo. A tak když Koža na přelomu roku nám tuto akci ohlásil, věděl jsem, že na ni konečně pojedu. Bohužel, tato skvělá zpráva se u našich setkala s takovým odporem, hlavně lenost brodit se ve zbroji sněhem, že jsme se nahlásili pouze tři lidi. Já, Mladej Charlie a Pepíček. Jakous snahu jet tam měla naše dvě hodně mladá děvčata Morgana a Hanka, ale podařilo se nám jim to rozmluvit. Hlavně jsem měl strach já, poté co jsem zjistil, že nikdo ze starých tam nejede a byl bych nucen pak za tato děvčata nést zodpovědnost. Už tak to byl dost velký hazard mít na starosti naše dva experty - Mladýho Charlieho a Pepu. Naštěstí se pak Pepa pár dní před akcí vykřivil, čímž toto riziko zredukoval na polovinu, jednoho bych snad mohl uhlídat, ne?

Vyjížděli jsme v pátek kolem páté z Brna a já netradičně měl zpoždění, takže než jsem dojel, musel Mladej Charlie zajistit jízdenky. Vlak jsem stihl taktak. V Olomouci nás pak na nádraží čekala Jana s Alfem, a protože jsme se rozhodli počkat ještě na několik jedinců, šli jsme si sednout do nádražní restaurace. Tam nám čekání příjemně uběhlo a naše skupinka se rozšířila o několik dalších lidí. Vím, že se tam objevil Neptun a vzpomínám i Bílého Koně. Pak kolem osmé jsme nasedli do něčeho, čemu já říkám „autobus na kolejích“ a vyjeli jsme z Olomouckého nádraží. Těch několik kiláků jsme zvládli ani ne za půl hodiny. V Dolanech nás již pak čekal uvítací výbor, jejímž členem byl i Velkobystřický Hern. Ještě jsem ani nevylezl z vlaku a už mne Hern zpovídal co Sašetka a jestli ji bráníme. Bráníme přeci všechny svoje lidi, ne?

Od nádraží do tělocvičny to nebylo ani pět minut chůze, ale díky vlezlé zimě, která na Libavé nikdy neschází, jsme během té chvíle stihli úspěšně promrznout. Jak jsme se jen těšili do vyhřáté tělocvičny! Byla to stejná tělocvična jako tenkrát před pěti lety na plese, kde jsme se šermířským prostředím začali seznamovat a kde byl s námi ještě Mijan. Bohužel tentokrát již v pěkně desolátním stavu. V předsálí byl výčep, uprostřed parketami nemnoho oplývajícího sálu stál pingpongový stůl a na jevišti z dek udělané teplé zákoutí na spaní. To že mi od úst šla pára, jsem neřešil až do té doby, kdy jsem v tom teplém zákoutí na spaní na stole viděl ležet teploměr, který provokativně ukazoval 8°C! Tak jsme si Mladým Charliem vybalili, převlékli

se do kostýmů a šli jsme pokecat s lidma. Po dvou studených pivech ve studené tělocvičně jsme si uvědomili, že to nebude zas tak úplně ořechové a následující asi tři hodiny jsme se přesunuli do hospody, která těsně sousedila s vymrzlou tělocvičnou. Když nás pak z hospody vyhodili, řkouce, že je pozdě a že chtějí jít také spát, přesunuli jsme se zpět, kde jsme až do brzkých ranních hodin klábosili. Já to zabalil před pátou, a kdy to zabalil Mladej Charlie, to ani nevím.

Sobota 22. ledna 2005

Ráno, kolem sedmé jsem se probudil, s mírnou Charlieho asi půlhodinovou pomocí, abych se dozvěděl, že jsem přítel Kalicha a že se mám připravit. Vedle sebe jsem pak našel svůj meč a svoji zbroj, kterou mi před mým probuzením Mladej Charlie tak ochotně připravil. Vstal jsem a následně jsem se začal zajímat o další podrobnosti. Losem jsme byli rozděleni na dvě grupy. První, křížácká, do té byl losem vybrán Mladej Charlie, měla vyrazit první a připravovat té druhé, naší Husitské, různé léčky a pasti. Naše skupina měla pak za úkol vyrazit půl hodiny po té první, dohnat ji a přemoci. Bylo půl deváté, když naše skupina, Já, Zlatka, Alf, Zdena Křížanda, Laďa a další lidi, jejichž jména si momentálně nevybavím, zamykala tělocvičnu a vydala se údolím směrem na sever. Každý šel svým tempem a tak v čele naší skupiny jsem šel já s Alfem a uzavíralo to na konci pár loudalů. Celou dobu jsme ve sněhu viděli zřetelně stopy první skupinky a asi po dvou kilometrech jsme zaznamenali ve sněhu nějaký stopový zmatek. Mohlo nás to napadnout, ale nestalo se tak. Takže jsme byli po dalších asi sto metrech překvapeni útokem zezadu. Naštěstí nás to mnoho ohrozit nemohlo. Oni byli jenom dva a nás asi deset, takže nebylo těžké je dostat. Byl to Karel od Karlobráchtů a Attila. Zajali jsme je a vzali jsme je kus cesty s sebou. Když jsme pak uznali, že bude lepší se jich zbavit, především Attily, než se s nimi vláčet, bez ohledu na Ženevskou konvenci, která tehdy ještě nebyla, zajatce jsme popravili, a mohli jít pak svou cestou. Ale daleko před Nás! Ať nám opět nevpadnou do zad!

Ušli jsme další asi dva kilometry, až jsme došli k místu, kde cesta se vinula až černému ústí tunelu ve vlakovém náspu. Tam jsme čekali od svých nepřátel léčku. Proto jsme vyslali dva rychlé průzkumníky, kteří vylezou na násep a zjistí situaci za kolejištěm. Dobrovolníků, jak již to tradičně bývá, mnoho nebylo. Nakonec jsem na průzkum vyrazil já s Alfem. Jen jsme vylezli na násep, spatřili jsme na druhé straně tunelu, kousek od cesty dřevěnou boudu, kde zrovna odpočíval Havran s Mladým Charlie. Nikdo ostatní nebyl vidět. Spustili jsme povyk a upozornili jsme nejen své, ale i nepřátele. Půtka netrvala dlouho. Mladej Charlie padl, a Havran ustupoval tak dlouho, až se krkem hrot mého meče. Zatímco se dole pod náspelem strhla půtka, sešel jsem s náspu dolů, abych našim pomohl. V tu chvíli již Mladej Charlie simuloval smrt a Havran couval před asi čtyřmi husity. Naštěstí směrem ke mně. A protože mne neviděl, nebylo to nic těžkého zezadu se připlížit a ostřím jej donutit ke větě „Hm pánové, myslím, že je čas mluvit o příměří.“ Pak jsme ještě oživilí Mladého Charlieho, zabojovali jsme si s nimi, a přestože jsme je opět přemohli, propustili jsme je opět na svobodu. Dali jsme jim asi desetiminutový náskok a vyrazili pomalu za nimi. Ušli jsme opět kus cesty, co jsme zjistili, že máme Attilu v zádech. Naštěstí, nebyl nebezpečný a tak jsme si toho provokatéra nevsímalí. Asi po sto metrech jsme spatřili rozevlátého Mladého Charlieho, jak nám běží v ústrety, a chystal jsem se, že jej mečem přivítám. Ale po chvíli jsem zjistil, když se sháněl po Zlatce, že má nějaký problém. No jistě, zase jeden chytrák, co si zapomněl vzít prášky a dělal tvrdáka. V hospodě asi deset minut nato jsem jej spatřil. A tak jsme přivítali našeho posledního člena Mecha a pak si dali kafčo, pivčo, první skupině pak půlhodinový náskok a vyrazili jsme. Tentokrát se loudal nejvíce Mech.

Ted' již cesta nevedla po silnici na dně údolí. Asfaltka skončila, přešli jsme koleje a začali jsme stoupat po svahu směrem do kopce. Následujících asi pět kilometrů vedlo lesem ve svahu nad údolím. Dole pod námi v údolí poklidně tekla potok a nad námi byl les a skaliska v něm. Za zatáčkou u jednoho z nich nás čekala past. Cesta šla trošku do kopce, okolo asi tři metry vysokého skaliska se stáčela doleva a pak opět mírně dolů a uprostřed zatáčky stála Jana. Copak se asi stalo? Ptali jsme se sami sebe. Podívali jsme se nahoru na skalisko, a protože nikoho nebylo vidět, šli jsme v poklidu dál. Asi je tady s nějakým opozdilcem, který je utahaný, nebo má netradičně zdravotní problémy. Vyšli jsme zpoza zákruty a zřeli jsme dva odpočívající křížáky. Ani jsme s Alfem dlouho nepřemýšleli, natož abychom tušili nějakou léčku, a rozběhli jsme se proti nim, že je zabijeme. Když jsme je napadli a zjistili jsme, že o kus dále sedí další dva, začali jsme tušit, že je něco v nepořádku. Nějak jsme si moc zvykli, že sen nás snaží napadat vždy jen ve dvojicích. Ale nic jsme nedbali podvědomého varování, prorazili jsme přes první dva a napadli jsme ty, co byli dál. O ty za námi se postarají další naši, ne? Z počátku jsme měli převahu, ale pak se začali nějak moc rojit. Přes Herna jsem se ještě bez závažnějších zranění probíjela, ale přes dalšího jsem se již nedostal. Bílej Kůň mne dostal k zemi a tak jsem již neviděl jak se naše, zprvu růžově vypadající situace, mění k horšímu a horšímu. Z cesty před námi se objevilo několik křížáků a dva (Mladej Charlie s Attilou) nám uzavřeli cestu zpátky. Seskočili dolů z těch skalisek, o kterých jsme si zprvu mysleli, že jsou čistá. Nebyla.

A tak jsme hrdinně padli. Potom jsme opět povstali, pobavili se s nepřítelem, zjistili jsme, že Mladej Charlie za ten vpád do zad dostal jednu za ucho a opětovně jsme vyrazili. Tentokrát jsme náskok měli my. A tak jsme vyhlíželi, kde si na tu papeženskou chášku počkáme. Věru, nebylo mnoho na výběr. Cesta vedla ve svahu mírně vzhůru, napravo vedla stráň směrem vzhůru, nalevo se stráň svažovala směrem dolů. Kdesi dole pak tekla potůček. Nikde nic, kde bychom se mohli schovat. Ani cesta nevypadala na to, že by se chtěla někde klikatit. Nakonec jsme se rozhodli, že se jim postavíme přímo, žádné že schovávačky nebudeme vymýšlet a opevnili jsme se. Dva metry širokou cestu přece nebude zas takový problém ubránit, ne? Kór když máme pikenýry. Většinu vojska jsme nechali tedy za provizorní palisádou, kterou pro tu chvíli představoval do cesty položený strom a část, jsem byl Já a ještě kdosi, jsme vyslali navrch do stráž, aby jim vpadli do zad. Nemuseli jsme ani čekat dlouho, s kolegou jsme si ani nestihli najít pořádnou skrýš, a zahlédli jsme je, jak pochodují po cestě navrch směrem k nám. Zanedlouho spatřili i oni nás a nejenom vojáky za palisádou, ale i naše tajné neviditelné komando, které je mělo překvapit zezadu. Nejprve si všimli mne a hned je zajímalo, jak polezu dolů. Abych pravdu řekl, sám jsem nevěděl. Cesta byla pode mnou v hloubce asi šesti metrů a nikde nebylo vidět schůdnou cestičku. Svah měl sklon více jak 45° a končil asi dvoumetrovým převisem. To byl také důvod, že si nás všimli, protože jsme tak dlouho hledali místo, kde se dostaneme na cestu, až jsme je uviděli přicházet. A následně se nestačili ani schovat. Kolegy si už ani tak nevšimli, protože veškerou svoji pozornost zaměřili na palisádu před sebou. Nás jako potenciální nebezpečí nebrali tak vážně, protože nevěřili, že polezeme a dostaneme se v pořádku dolů. To mne natolik vytočilo, že jsem neváhal, skočil jsem na prdel a jako na saních jsem se rozjel dolů. Bylo mi jasné, že poslední dva metry poletím vzduchem, ale se stromky jsem nikterak nepočítal. Prvnímu jsem se vyhnul, ale na druhém jsem se pěkně trefil rozkrokem. Naštěstí to byl mladý stromek, ohnul se a já jel dál, až jsem skokem přistál na cestě. Kolega mne následoval sjezdem asi o pět metrů blíž k palisádě. Proběhli jsme kolem Mladého Charlieho a Jany, kteří se této bitky neúčastnili, a vpadli jsme do zad křížákům bojícím před palisádou. Jednoho jsem ještě složil, ale na Džankýho jsem neměl. Ale zas tak úplně jsem to neprojel. Vzal jsem ho s sebou.

Bitka dlouho netrvala, dobyvatelé padli do jednoho a obránci se ubránili. Závažnější ztráty jsme neměli, pokud tedy nebudeme počítat moji maličkost. Když bylo dobojováno, vstali jsme,

spočítali jsme si končetiny, Brůča si prohlédl svoje hýždě, zda je má celé a vyrazilo se na další pochod. Tentokrát šli dopředu opět křížáci. My jsme vyrazili asi dvacet minut poté. Mohlo to být dobré, kdybychom s sebou jako průvodce Mecha (Mechu promiň), ale protože jsme nemohli nasadit ostré tempo, už se nám je dohnat nepodařilo. Po cestě jsme poznávali místa, kde na nás čekali, připraveni, že nás napadnou, ale jak jsme později zjistili, čekali všude dost dlouho a bezvýsledně. A tak bez větších komplikací jsme dorazili až do cíle. Jím byla železniční zastávka, odkud jsme měli jet vlakem zpět do Dolan. Z druhé grupy tam bylo jen pár lidí, zbytek byl neznámo kde. Od Herna jsme se následně dozvěděli, že zbytek se snaží někde opéci špekáčky a že vyrazili asi tak před dvaceti minuty. Nikomu z nás se nechtělo již více tu křížáckou chásku po lese honiti, bychom je o kus žvance oloupili a tak jsme sedli na zadnici a vyčkali příjezdu vlaku. Během půlhodinového čekání pak přicházeli další a další promáčení a unavení křížáci, že prý není kde oheň dělati a že se kýženého žvance vzdali raději. A tak až na pár výjimek, Brůča, Dušan, atd. atd., jsme do Dolan v tu chvíli příjíždějícím vlakem jeli všichni.

Ve vlaku a ještě než jsem došel do tělocvičny, jsem se od hafa lidí dozvěděl, že to tu pro dnes balí a jedou domů. Že v té kose tady nebudou. Mne nic takového ani nenapadlo. Sundal jsem si ze sebe mokré věci, navlékl suché, a aby mi nebyla zima, zavrtal jsem se hluboko do spacáku. Netrvalo to ani dvacet minut a usnul jsem jako špalek.

Asi za hodku mne vzbudil Mladej Charlie, který jel pozdějším vlakem s Brůčou, že abychom nemrzli tuto noc v tělocvičně, že nám zajistil nocleh u Jany. Nejprve jsem mírně protestoval, ale poté, co jsem zjistil, že mokré věci jsou teď i studené a že mi tu prd uschne, byl jsem pro. A tak jsem se oblékl, zabalil a šel jsem se najíst do hospody. Rozloučili jsme se, (když na akci není Koža, dá se s padesáti lidmi rozloučit během deseti minut!) a něco po sedmé nám jel vlak do Olomouce.

K Janě jsme dojeli asi o půl deváté. Uvařili jsme takovou těstovinovou dobrotu s krabím masem, zdláblí jsme to, nalili si vína a kecali a kecali až do půl druhé do rána, kdy jsme šli spát.

Neděle 23. ledna 2005

Ráno jsme vstali kolem desáté, nasnídali se a valili na nádraží, abychom stihli vlak ve dvanáct. Stihli jsme jej. Na peróně jsme se rozloučili, možná i slza ukápla, nasedli do vlaku a uháněli směrem na Brno...